

клопотанням про захист порушеного права. У заяві повинні бути зазначені відповідач і його адреса, суть конфлікту, правові підстави вимоги та зміст прохання, з яким позивач звертається до суду.

Отже, у сучасному світі дотримання і виконання законів усіма членами суспільства є необхідною умовою подальшого розвитку цивілізації. Варто пам'ятати, що права одних закінчуються там, де починаються права інших.

Література

1. Риндюк В. До питання визначення поняття і видів юридичної техніки. *Держава і право: зб. наук. праць. Юридичні і політичні науки*. Вип. 27. Київ: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2005. С. 71-78.

УДК 347.6(043.2)

Богатюк І.Г., викладач,
Коледж інформаційних технологій
та землевпорядкування НАУ

Базь А.В., магістр,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕВНОЩІ ЯК ПРИЧИНА СІМЕЙНИХ КОНФЛІКТІВ

Сімейні конфлікти стали широко розповсюдженим явищем, що свідчить про дисгармонію в сімейних стосунках. Проблема виявлення сутності, причин, форм прояву конфліктів є на сьогодні особливо актуальною для науки, тому що в період трансформації суспільства зріс показник розлучень, особливо серед молодих сімей. Відтак, порушуючи або навіть руйнуючи простір звичної соціальної організації людства, конфлікти на цьому не зупиняються й проникають у сферу приватного життя кожної окремої людини – у її сім'ю, подружні стосунки. На вчинки, що призводять до конфлікту в сімейних стосунках, слід завжди звертати увагу, бо сім'я – це надзвичайно важливий соціальний інститут у державі, який є гарантом майбутнього. Недаремно кажуть: міцна сім'я – міцна держава. Тому в системі політики держави сім'я повинна займати гідне місце [1, с. 235].

Сімейні конфлікти та їх причини можуть бути зовсім різними, але найчастіше вони пов'язані між собою. Однією із головних причин конфлікту є ревнощі.

Ревнощі як внутрішнє спонукання до вчинення суспільно небезпечної дії ґрунтуються на емоційно забарвлених переживаннях, що пов'язані із внутрішнім світом певної особи.

На думку психоаналітиків, ревнощі зароджуються в ранньому дитинстві. Вони настільки сильні, що залишають відбиток на все життя.

Ставши дорослими і відчуваючи ревності до свого партнера, ми лише знову переживаємо той дитячий біль. «Часто основою ревностей є розчарування дитини, яка розуміє, що вона у матері не одна, що є ще батько, брат чи сестра, яким мама віддає свою любов і турботу» – пояснюють психоаналітики.

Ревності можуть ставати цілком домінуючим переживанням, відділеним від почуття любові, здатні стати нав'язливими, навіть ілюзорним страхом, що може викликатися будь-якими чинниками. Ревності охоплюють, крім емоційної, інтелектуальну сферу особистості – порушуються логіка, мислення, часові зв'язки теперішнього, минулого й майбутнього, страждає воля, порушується правильне сприйняття того, що відбувається. Поведінка ревнуючого часто викликає «в обвинуваченого» не ту реакцію, на яку він розраховував, викликає почуття страху, страждання, неприязні, нервові розлади, провокує іншого на брехню, помсту, зраду, розлучення. Життя з такою людиною може виявитися нестерпним для іншого партнера, зіпсувати психічне й фізичне здоров'я, відобразитися на вихованні та здоров'ї дітей, стати мотивом злочину проти особистості того, кого ревнують, чи суперника, або навіть випадкової людини.

Ревності також можуть ґрунтуватись на фоні уявних подій, причиною яких є алкогольне або наркотичне сп'яніння. Для особи, яка перебуває у стані сп'яніння, ревності перетворюються на певне маячення. Особа під дією зазначених речовин починає стежити за своєю близькою людиною, намагається постійно контролювати поведінку останньої, безпричинно звинувачує у зраді та шукає відповідні докази її зради. Зазвичай, саме на фоні алкогольного чи наркотичного сп'яніння, ревності часто закінчуються сімейними конфліктами, а в особливих випадках навіть вчиненням кримінально караного правопорушення [2, с. 66].

Проте не дивлячись на таку негативну сторону, можна стверджувати, що для багатьох людей ревності – один із приємних доказів любові, і сприймаються вони ними – у певних дозах – із задоволенням. Ці природні ревності відіграють активізуючу роль у коханні. «Ніщо так не прив'язує, як ревності», – пише Андре Моруа.

Вони викликають смуток про втрачені хвилини спілкування, тугу за можливою втратою коханої людини. Любовні задоволення, на думку філософів, потребують певного стимулятора. Вони ніколи не можуть довго існувати «безхмарно». Ось чому, на їхню думку, коханню необхідний легкий напад суму, трохи ревностей, сумнівів, драматичної гри [3, с. 212].

Узагальнюючи вищевикладене, можна зробити висновок, що виникнення сімейних конфліктів пов'язане із прагненням людей задовольняти ті або інші потреби або створити умови для їхнього задоволення без урахування інтересів іншої сторони конфлікту або члена

сім'ї.

Попередження сімейних конфліктів залежить від усіх членів сім'ї і насамперед від самих чоловіка і дружини. При цьому слід мати на увазі, що деякі дрібні сімейні сварки можуть мати позитивну спрямованість, допомагаючи прийти до згоди зі спірних питань і запобігти більш глибокому конфлікту. Але, у більшості випадків, сімейні конфлікти допускати не варто.

Там, де подружжя прагне до вдосконалення стосунків, конфлікти неминучі. Розв'язання конфлікту сприяє розвитку сім'ї, новому рівню спілкування, стиранню відмінностей [4, с. 73].

Дуже важливо навчитися такту і витримці, вмінню переконливо і аргументовано викладати власну точку зору. Найголовніше – не перетворити сімейні суперечки на сварки, дискусії – на скандали, а треба навчитися взаємодіяти з батьками і родичами, а найважливіше – навчитися поважати один одного.

Створення благополучного психологічного клімату, заснованого на взаємній довірі та взаємній відвертості, взаєморозумінні й взаємній повазі, сімейного клімату, що дало б змогу кожному відчувати свою цінність і потрібність для іншого, залишаючись при цьому самим собою, – це найкращий захист від усіляких спокус, брехні, сумнівів та недовіри.

Література

1. Пірен М.І. Конфліктологія: підручник. Київ: МАУП, 2003. 360 с.
2. Костенко О.М. Проблема №1 сучасної цивілізації (в українському контексті). Черкаси: СУЕМ, 2018. 68 с.
3. Андреева Т.В. Семейная психология: учеб. пособие. Санкт-Петербург: Речь, 2004. 244 с.
4. Кругла Т.О. Сімейний конфлікт. Причини виникнення, попередження, врегулювання. Тернопіль: ДВНЗ «Тернопільський державний медичний університет імені І.Я. Горбачевського МОЗ України», 2017. С. 71–74.

УДК 34:001.895]:004(043.2)

Бородін І.Л., д.ю.н., професор,
Кравченко В.І., д.і.н., професор,
Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

ПРАВОВА КУЛЬТУРА ЯК СОЦІАЛЬНЕ ЯВИЩЕ

Поняття «культура», походить від латинського слова «культиваре», яке означає «обробляти землю». З часом це поняття набуло нових значень і стало означати систему цінностей, сформованих людськими цивілізаціями.

Культура, на думку З. Фрейда, демонструє дві свої сторони. З одного